

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

અમદાવાદ ખાતે ગુજરાત હાઈકોર્ટમાં

સેકન્ડ અપીલ નંબર ૨૩૪/૨૦૧૩

મંજૂરી અને સહી માટે:

માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એન. વી. અંજારીયા

=====

૧	શું સ્થાનિક અખબારોના રીપોર્ટર્સને ચુકાદો જોવાની મંજૂરી છે?
૨	રીપોર્ટરને મોકલવામાં આવે કે નહીં?
૩	શું ન્યાયમૂર્તિઓ ચુકાદાની આખરી નકલ જોવા માંગે છે?
૪	શું આ કેસમાં ભારતીય બંધારણ, ૧૯૫૦ અથવા તે હેઠળ કરવામાં આવેલા કોઈ હુકમના અર્થઘટન અંગે કાયદાનો કોઈ નોંધપાત્ર પ્રશ્ન સમાયેલ છે?

પ	શું સિવિલ જજને પરિપત્રિત કરવામાં આવે કે કેમ?
---	--

=====

મેસર્સ જેટકેબ ઇન્ડસ્ટ્રીઝ અને ૧અપીલકર્તા(ઓ)

વિરુદ્ધ

દક્ષિણ ગુજરાત વીજ કંપની લિમિટેડસામાવાળા(ઓ)

=====

ઉપસ્થિતિ:

શ્રી તારક દામાણી, અપીલકર્તા(ઓ) નંબર ૧-૨ તરફે એડવોકેટ.

સુશ્રી લિલુ કે. ભાયા, સામાવાળા(ઓ) નંબર ૧ તરફે એડવોકેટ.

=====

કોરમ: માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એન. વી. અંજારીયા

તારીખ: ૦૮/૦૭/૨૦૧૪

મૌખિક ચુકાદો

શું હાલના અપીલકર્તા, જે સામાવાળા વીજ કંપનીના ગ્રાહક હતા, વીજ પુરવઠો ન આપવાના અને વીજળીના બિન-વપરાશના કારણોસર લઘુત્તમ વીજ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારી અંગે વિવાદ કરી શકે અને નકારી શકે, તે હાલની અપીલમાં સંકળાયેલો અને સંબોધિત પ્રશ્ન છે.

૨. અપીલકર્તાઓ-મૂળ પ્રતિવાદીઓ વિદ્વાન જ થા એડિશનલ ડિસ્ટ્રિક્ટ જજ, ભરૂચના તારીખ ૧૯/૧૨/૨૦૧૨ ના ચુકાદા અને ડિકીને પડકારે છે, જેમાં વાદી કંપની-અહીંના સામાવાળાની અપીલ મંજૂર કરવામાં આવી હતી, જેણે બદલામાં દાવો ફગાવી દેતા ટ્રાયલ કોર્ટના ચુકાદા અને હુકમને રદ કર્યો હતો. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો પ્રથમ એપેલેટ કોર્ટે દાવો ડિકી કર્યો હતો અને અપીલકર્તાઓને વસૂલાત સુધીના દાવાની તારીખથી ૯% વ્યાજ સાથે લઘુત્તમ વીજળી ચાર્જના બિલ પેટે રૂ. ૧,૦૪,૮૭૦.૮૧ ચૂકવવાનો નિર્દેશ આપ્યો હતો.

૩. બિનજરૂરી વિગતો છોડીને માત્ર સુસંગત હકીકતો જણાવી શકાય. વાદી-તત્કાલીન ગુજરાત ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડ, જે પાછળથી કંપનીમાં રૂપાંતરિત થયું હતું, એક વૈધાનિક એન્ટિટી, એ લઘુત્તમ વીજળી ચાર્જની રકમની વસૂલાત માટે જોઈન્ટ સિવિલ જજ (એસ.ડી.), ભરૂચની કોર્ટ સમક્ષ સ્પેશિયલ સિવિલ સૂટ દાખલ કર્યો હતો. અપીલકર્તાઓ-પ્રતિવાદીઓએ ઔદ્યોગિક હેતુ માટે ૫૦ એચ.પી. નું વીજ જોડાણ મેળવવા માટે ડેપ્યુટી એન્જિનિયર, જી.આઈ.ડી.સી., સબ-ડિવિઝન, જી.ઈ.બી., અંકલેશ્વરને અરજી કરી હતી. પ્રતિવાદી ગ્રાહક ખાણ ઉદ્યોગના વ્યવસાયમાં રોકાયેલ ભાગીદારી પેઢી હતી. તેઓ ગ્રાહક નંબર ૦૮૯૦૩/૦૦૪૬૯/૮ પર ગ્રાહક તરીકે નોંધાયેલા હતા. તેમણે સિક્યુરિટી ડિપોઝિટની રકમ પણ ચૂકવી હતી. વાદી વીજ કંપનીનો કેસ એવો હતો કે પ્રતિવાદી કંપનીને ૨૬/૦૭/૧૯૯૪ ના રોજ વીજ પુરવઠો આપવાનો હતો. વાદીએ સિક્યુરિટી ડિપોઝિટ રૂ. ૬૦૦૦/- ને એડજસ્ટ કર્યા પછી લઘુત્તમ

વીજળી ચાર્જ પેટે રૂ. ૧,૧૦,૮૭૦.૮૧ નું બિલ જારી કર્યું હતું. કંપની દ્વારા રૂ. ૧,૦૪,૮૭૦.૮૧ ની વસૂલાત માટે એવું જણાવીને દાવો દાખલ કરવામાં આવ્યો હતો કે કરાર અને લેખિત બાંધધરી મુજબ, સપ્ટેમ્બર-ઓક્ટોબર, ૧૯૯૪ થી બે વર્ષ માટે, પ્રતિવાદી-અપીલકર્તાઓ-અસંબદ્ધ ગ્રાહક લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવા માટે જવાબદાર હતા.

૩.૧ ફાઈલ કરવામાં આવેલ લેખિત નિવેદન (આંક ૯) માં, પ્રતિવાદીઓ દ્વારા દાવાની માંગણીઓ સામેના વિરોધનું મુખ્ય કારણ એ હતું કે વીજળી વાસ્તવમાં પૂરી પાડવામાં આવી ન હતી અને તેમણે ક્યારેય વીજળીનો વપરાશ કર્યો ન હતો. એવો બચાવ કરવામાં આવ્યો હતો કે વાદી દ્વારા કેબલ ફીટ કરવામાં આવ્યા ન હતા. તેથી, કોઈપણ ચાર્જ ચૂકવવા માટે જવાબદાર નથી. એવો બચાવ કરવામાં આવ્યો હતો કે ઇલેક્ટ્રિસિટી સપ્લાય એક્ટ, ૧૯૪૮ ની કલમ ૨૬ અને કલમ ૪૯ ને ધ્યાનમાં લેતા, વીજળીનો પુરવઠો આપ્યા પછી જ ચાર્જ ચૂકવવાપાત્ર બને છે.

૩.૨ ટ્રાયલ કોર્ટે તેના તારીખ ૩૦/૦૭/૨૦૦૧ ના ચુકાદા અને ડિક્રી દ્વારા ઇલેક્ટ્રિસિટી કંપનીનો દાવો ફગાવી દીધો હતો. નોંધ્યું છે તેમ, પ્રથમ એપેલેટ કોર્ટે વાદીની અપીલ મંજૂર કરી હતી. વ્યથિત અપીલકર્તાઓએ આ સેકન્ડ અપીલ દાખલ કરેલ છે.

જ. અપીલકર્તાઓ માટે વિદ્વાન એડવોકેટ મિસ્ટર તારક દામાણીએ આ પાસા પર ભાર મૂક્યો હતો કે અપીલકર્તા પેઢી એક અસંબદ્ધ ગ્રાહક હતી અને વીજ પુરવઠો શરૂ કરવામાં આવ્યો ન હતો. તેમણે ભારપૂર્વક રજૂઆત કરી હતી કે જ્યારે પાવરનો વાસ્તવિક વપરાશ થયો ન હોય, ત્યારે અપીલકર્તા પર લઘુત્તમ વીજળી ચાર્જના બહાને વીજળી ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારી લાદી શકાય નહીં. વિદ્વાન એડવોકેટના મતે, જો કરાર કરવામાં આવ્યો હોય તો પણ, લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જ અંગેની આવી શરત તદ્દન ગેરવાજબી હતી અને ચૂકવણી કરવાની જવાબદારી નક્કી કરવા માટે લાગુ કરી શકાય નહીં, અને બિન-વપરાશની હકીકત જ નિર્ણાયક હોઈ શકે છે. તેમણે વધુમાં ભારપૂર્વક જણાવ્યું કે તેમના કેસમાં પુરવઠો શરૂ થયો ન હતો. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ઇલેક્ટ્રિસિટી સપ્લાય એક્ટ, ૧૯૪૮ ની જોગવાઈઓ હેઠળ, સામાવાળા કંપની માત્ર ત્યારે જ ચાર્જ વસૂલવા અને મહેસૂલ મેળવવા માટે હકદાર હતી જો વીજળી પૂરી પાડવામાં આવી હોય અને વપરાશ થયો હોય. તેમણે રજૂઆત કરી હતી કે ટ્રાયલ કોર્ટનો ચુકાદો હકીકતો અને કાયદાનું સાચુ મૂલ્યાંકન હતું.

જ.૧ બીજી તરફ, સામાવાળા વીજ કંપની તરફે વિદ્વાન એડવોકેટ સુશ્રી લિલુ ભાયાએ બિહાર સ્ટેટ ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડ, પટના વિરુદ્ધ મેસર્સ ગ્રીન રબર ઇન્ડસ્ટ્રીઝ અને અન્ય [(૧૯૯૦) ૧ એસ.સી.સી. ૭૩૧] ના સુપ્રીમ કોર્ટના નિર્ણય પર ભારે આધાર રાખ્યો હતો, એવી રજૂઆત કરવા માટે કે આ પ્રકારની શરત વ્યાજબી ઠરે છે અને ગ્રાહક લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવા માટે જવાબદાર છે.

પ. રેકૉર્ડ પરથી જાણવા મળેલી હકીકતો દર્શાવે છે કે અપીલકર્તા જેટ-ફેબ ઈન્ડસ્ટ્રીઝ – એક ભાગીદારી પેઢી, એ ૨૭ મી જુલાઈ, ૧૯૯૩ ના રોજ તેના ઔદ્યોગિક સ્થળ – પ્લોટ નંબર ૭૦૦૪, જી.આઈ.ડી.સી., અંકલેશ્વર ખાતે વીજ જોડાણ મેળવવા માટે તત્કાલીન ગુજરાત ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડને અરજી કરી હતી. ભાગીદારી કરાર (આંક ૧૭) પર હતો. સદર અરજી (આંક ૧૫) પેઢી વતી કામ કરતા ભાગીદાર દ્વારા સહી કરેલ હતી, જે દર્શાવતી હતી કે તે ૫૦ એચ.પી. માટે હતી. આંક ૧૫ ની અરજી સાથે, અપીલકર્તા ગ્રાહકે ૦૭/૧૨/૧૯૯૩ ના રોજ અલગ બાંધધરી/કરાર (આંક ૧૬) કર્યો હતો, જે પેઢી અને બોર્ડના સક્ષમ સત્તાધિકારી માટે યોગ્ય રીતે સંપન્ન અને સહી કરવામાં આવ્યો હતો. તે હેઠળ, ગ્રાહક સંમત દરે માસિક લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવા અને જો ભવિષ્યમાં બોર્ડ દરોમાં વધારો કરે તો વધેલા દરે પણ ચૂકવવા માટે સંમત થયો હતો. અપીલકર્તાઓએ સિક્યુરિટી ડિપોઝિટની રકમ ચૂકવી હતી. બોર્ડે અપીલકર્તાઓને તારીખ ૦૫/૦૯/૧૯૯૪ ના રોજ નોટિસ જારી કરી હતી જેમાં જણાવ્યું હતું કે તે વીજળીનો પુરવઠો શરૂ કરવા માટે તૈયાર છે અને તમામ તૈયારીઓ કરવામાં આવી છે અને ગ્રાહકને જરૂરી ઔપચારિકતાઓ પૂર્ણ કરવા અને ત્રણ દિવસમાં વીજળીનો પુરવઠો શરૂ કરવા માટે કહેવામાં આવ્યું હતું. અપીલકર્તાઓ દ્વારા કોઈ કારણસર પુરવઠો મેળવવામાં આવ્યો ન હતો, પરિણામે, વાદી બોર્ડે લઘુત્તમ ચાર્જ (આંક ૨૦) માટે બિલ મોકલ્યું હતું.

૫.૧ બિહાર સ્ટેટ ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડ (ઉપર મુજબ) માં, હકીકતો એવી હતી કે અપીલકર્તા બિહાર સ્ટેટ ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડે મેસર્સ ગ્રીન રબર ઇન્ડસ્ટ્રીઝ, એક ભાગીદારી પેઢી સાથે, બાદની રકમ જુલાઈ, ૧૯૭૮ ની અરજી પર ૬૦ કે.વી.એ. વીજળી પૂરી પાડવા માટે કરાર કર્યો હતો. ૧૩ એપ્રિલ, ૧૯૮૧ ના રોજ વીજળી જોડાણ આપવામાં આવ્યું હતું. પેઢીએ ત્યારબાદ અરજી કરી કે તેને ૬૦ કે.વી.એ. ને બદલે ૪૫ કે.વી.એ. આપવામાં આવે અને તેણે રૂ. ૨૭૦૦ ની જરૂરી રકમ જમા કરાવી. ૨ મે, ૧૯૮૧ ના રોજ નવો કરાર કરવામાં આવ્યો હતો અને ૨૯ મે, ૧૯૮૧ ના રોજ પેઢીને ૪૫ કે.વી.એ. નું નવું કનેક્શન આપવામાં આવ્યું હતું. પેઢીના જણાવ્યા મુજબ તેણે ૧૯ જૂન, ૧૯૮૧ ના રોજ બોર્ડને જોડાણ કાપી નાખવા વિનંતી કરી હતી. પેઢીને જૂન, જુલાઈ, ઓગસ્ટ અને સપ્ટેમ્બર ૧૯૮૧ ના મહિનાઓ માટે લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જના બિલ મળ્યા હતા, જોકે તેના જણાવ્યા મુજબ તે સમયગાળા દરમિયાન તેના દ્વારા કોઈ વીજળીનો વપરાશ કરવામાં આવ્યો ન હતો. બોર્ડના જણાવ્યા મુજબ બિલ ચૂકવવામાં નિષ્ફળ રહેતા, ૨૮ સપ્ટેમ્બર, ૧૯૮૧ ના રોજ પુરવઠો કાપી નાખવામાં આવ્યો હતો. પેઢીને આખરે ઓક્ટોબર ૧૯૮૧ માં જૂન ૧૯૮૧ થી ઓગસ્ટ ૧૯૮૧ સુધીના લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જ માટે રૂ. ૨૨,૯૫૧.૫૦ ની ડિમાન્ડ નોટિસ મળી હતી. પેઢીએ રકમ ચૂકવી ન હોવાથી, બોર્ડે સર્ટિફિકેટ ઓફિસરને માંગણી મોકલી હતી જેમણે ૬ જુલાઈ, ૧૯૮૪ ના રોજ પેઢીને નોટિસ મોકલી હતી. પેઢીની દલીલ કે તે ચૂકવવા માટે જવાબદાર નથી તેને નકારી કાઢીને, સર્ટિફિકેટ

ઓફિસર પેઢીની મિલકત જપ્ત કરવાનો હુકમ કરવા આગળ વધ્યા જેના કારણે પેઢીએ પટના સ્થિત હાઈકોર્ટ ઓફ જ્યુડિકેયર સમક્ષ ભારતનું સંવિધાનના અનુચ્છેદ ૨૨૬ અને ૨૨૭ હેઠળ બિલો તેમજ સર્ટિફિકેટની કાર્યવાહી રદ કરવા માટે રિટ પિટિશન દાખલ કરી હતી.

પ.ર સુપ્રીમ કોર્ટે ઇલેક્ટ્રિસિટી (સપ્લાય) એક્ટ, ૧૯૫૮ ની કલમ ૨૨, ૨૩ અને ૪૮ નું અર્થઘટન કર્યું અને ઠરાવ્યું કે કરાર હેઠળ લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જ ચૂકવવાની ગ્રાહકની જવાબદારી કરારની સમાપ્તિ સુધી કોઈપણ વીજળીના વપરાશને ધ્યાનમાં લીધા વિના હતી. તેણે અવલોકન કર્યું કે જોકે કરાર પ્રમાણભૂત સ્વરૂપમાં હતો, તેમ છતાં આ પ્રકારની પ્રમાણભૂત કલમ વ્યાપકપણે અપનાવવામાં આવી હતી કારણ કે અનુભવ દર્શાવે છે કે તે વીજ ઉર્જાના પુરવઠામાં સુવિધા આપે છે. સુપ્રીમ કોર્ટ દ્વારા જણાવવામાં આવ્યું હતું કે,

"તે એક પ્રકારનો કરાર છે જેના પર પક્ષકારોમાંના એક દ્વારા અગાઉથી શરતો નક્કી કરવામાં આવે છે અને તે કોઈપણ દ્વારા સ્વીકૃતિ માટે ખુલ્લી હોય છે. સદર કરાર, જે ઘણીવાર ઘણી શરતો ધરાવે છે તે સ્વીકૃતિ માટે રજૂ કરવામાં આવે છે અને તે ચર્ચા માટે ખુલ્લો નથી. તે સુસ્થાપિત કાયદો છે કે જે વ્યક્તિ એવા દસ્તાવેજ પર સહી કરે છે જેમાં કરારની શરતો હોય છે તે સામાન્ય રીતે તેના દ્વારા બંધાયેલ હોય છે ભલે તેણે તેને વાંચી ન હોય, ભલે તે ચોક્કસ કાયદેસરની અસરથી અજાણ હોય. કરારમાં અન્યોની સાથે કલમ ૪ એક શરત તરીકે રચાયેલ હોવાને ધ્યાનમાં લેતા

તેને ન્યુડમ પેક્ટમ કહી શકાય નહીં અને ન્યુડમ પેક્ટમ એક્સ ક્વો નોન
ઓરીત એક્ટિવો મેક્સિમ લાગુ પડતું નથી."

પ.ર.૧ સર્વોચ્ચ અદાલતે ઠરાવ્યું કે સદર શરત ગેરવાજબી નથી, અને આ રીતે
સમજાવ્યું અને વિસ્તૃત કર્યું,

"વાજબીપણાની કસોટી દ્વારા વિચારણા કરવામાં આવે તો તેને
ગેરવાજબી કહી શકાય નહીં કારણ કે ગ્રાહકને વીજળીનો પુરવઠો પૂરો
પાડવામાં બોર્ડ દ્વારા ઓવરહેડ ઇન્સ્ટોલેશન ખર્ચ ઉઠાવવામાં આવે છે જે
વપરાશમાં લેવાયેલી વીજળીના જથ્થા સાથે બદલાતા નથી અને
ઇન્સ્ટોલેશન ચાલુ રાખવું પડે છે ભલે ઉર્જાનો વપરાશ થાય કે ન થાય
જ્યાં સુધી કરારનો અંત ન આવે. દરેક કરાર તેના ઉદ્દેશ્ય અને તેની તમામ
શરતોના સંદર્ભમાં ધ્યાનમાં લેવો જોઈએ અને તે મુજબ પક્ષકારોના
ઈરાદાને એકત્રિત કરવાના પ્રયાસમાં સમગ્ર સંદર્ભને ધ્યાનમાં લેવો
જોઈએ, ભલે પૂછપરછનો તાત્કાલિક ઉદ્દેશ્ય એક અલગ કલમનો અર્થ
હોય. લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જની શરત સાથેના આ કરારને એ કારણોસર
અલ્ટ્રા વાયરસ ગણી શકાય નહીં કે તે વૈધાનિક ફરજ સાથે અસંગત છે.
આ કરારના તત્વ અને વૈધાનિક ફરજ વચ્ચેના તફાવતો અવલોકન કરવા
જોઈએ. ગ્રાહક સાથેનો સપ્લાય કરાર બોર્ડ સાથેના તેના સંબંધને મુખ્યત્વે
કરારબદ્ધ બનાવે છે, જ્યાં પુરવઠાનો આધાર કરારબદ્ધ હોવાને બદલે
વૈધાનિક માનવામાં આવે છે. એવા કિસ્સાઓમાં જ્યાં આવા કરાર કરવામાં

આવે છે ત્યાં શરતો ગ્રાહક અને બોર્ડ વચ્ચે વાટાઘાટ કરવામાં આવી હોય તેમ માનવામાં આવે છે, અને જ્યાં સુધી ખાસ સોંપવામાં ન આવે ત્યાં સુધી, સદર કરાર સામાન્ય રીતે ગ્રાહકને અસર કરશે જેની સાથે તે કરવામાં આવ્યો છે, જેમ કે નોર્ધન ઓન્ટારિયો પાવર કંપની લિમિટેડ વિરુદ્ધ લા રોશે માઈન્સ લિમિટેડ [૧૯૩૮ (૩) ઓલ ઈ.આર. ૭૫૫ (પી.સી.)] માં ઠરાવવામાં આવ્યું હતું."

૫.૩ રેમન્ડ લિમિટેડ વિરુદ્ધ એમ.પી. ઇલેક્ટ્રિસિટી બોર્ડ [(૨૦૦૧) ૧ એસ.સી.સી. ૫૩૪] માં પણ, સુપ્રીમ કોર્ટ ઇલેક્ટ્રિસિટી કંપની અને તેના ગ્રાહક વચ્ચેના કરારમાં પુરવઠાના લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જની ચુકવણી માટેની સમાન સમજૂતી સાથે કામ કરી રહી હતી. અદાલતે અવલોકન કર્યું અને ઠરાવ્યું,

"અમે ૧૯૧૦ એક્ટ અને ૧૯૪૮ એક્ટની જોગવાઈઓ, પક્ષકારો વચ્ચે થયેલ કરાર, પુરવઠા માટેની સામાન્ય શરતો અને નિર્ધારિત ટેરિફ દરો તેમજ આ અદાલત દ્વારા નિર્ધારિત સંચાલિત સિદ્ધાંતોના પ્રકાશમાં પક્ષકારો તરફથી હાજર રહેલા વિદ્વાન વકીલોની રજૂઆતો પર ધ્યાનપૂર્વક વિચાર કર્યો છે. પુરવઠાની શરતો અને નિયમો, જેમ કે કરાર અને વૈધાનિક જોગવાઈઓ અને સામાન્ય શરતોમાં કલ્પના કરવામાં આવી છે, તે ગ્રાહકો વચ્ચે સમાન ઉપયોગ માટે પ્રમાણિત કરવામાં આવી છે જે ગ્રાહકોના વિવિધ વર્ગો અથવા શ્રેણીઓ દ્વારા જરૂરી ફેરફારો સાથે છે અને બોર્ડ સાથેના દરેક ગ્રાહક દ્વારા આ સંબંધમાં કોઈપણ વ્યક્તિગત અથવા

મફત સોદાબાજીના અધિકારની અપેક્ષા રાખવા માટે અન્યથા કોઈ અવકાશ નથી. તેથી, ગ્રાહક માટે એ દલીલ કરવી નિર્થક છે કે બોર્ડ નિર્દેશ આપવાના છેડે હતું અને કરારની શરતો નક્કી કરવામાં પક્ષકારો સમાન સ્થિતિમાં ન હતા."

૬. હાલના કેસની ફરી મુલાકાત લેતા, અપીલકર્તા દ્વારા વીજ જોડાણ માટે કરવામાં આવેલી અરજી અને અપીલકર્તાએ કરાર (આંક ૧૫ અને આંક ૧૬) સંપન્ન કર્યા હોવાની હકીકત સાબિત થઈ હતી. સંપન્ન થયેલ કરારમાં, અપીલકર્તાએ તેની શરતોનું પાલન કરવાની બાંધધરી આપી હતી, જેમાં લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારી સંબંધિત શરતનો સમાવેશ થતો હતો. કરારબદ્ધ જવાબદારી ઊભી થઈ હતી. વાદીએ નોટિસ (આંક ૧૮) આપી હતી જેમાં જણાવ્યું હતું કે તે વીજળીનો પુરવઠો કાર્યરત કરવા માટે સંપૂર્ણ સજ્જ છે. અમુક ઔપચારિકતાઓમાંથી પસાર થવું અને વીજળી મેળવવી તે અપીલકર્તા ગ્રાહકે કરવાનું હતું. અપીલકર્તા ગ્રાહકે સદર નોટિસનો કોઈ જવાબ આપ્યો ન હતો. ન તો તેણે કંપનીને જણાવ્યું હતું કે તેને વીજ પુરવઠો જોઈતો નથી.

૭. તેથી, અપીલકર્તાએ વાસ્તવમાં વીજળીનો વપરાશ કર્યો હતો કે કેમ તે અપ્રસ્તુત હતું. અપીલકર્તાના વિદ્વાન એડવોકેટે જોકે આ પાસા પર ભાર મૂક્યો હતો કે અપીલકર્તા એક અસંબદ્ધ ગ્રાહક હતો અને ત્યાં કોઈ વાસ્તવિક પુરવઠો ન હતો. જે તફાવત દર્શાવવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો છે તે ગેરસમજભર્યો છે. એકવાર કરારમાંથી લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારી ઊભી થઈ અને કરારનો

અંત આવ્યો ન હતો, ત્યારે સંમત થયેલ લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારીના હેતુ માટે, વીજળીનો બિન-પુરવઠો અને વીજળીનો બિન-વપરાશ સમાન સ્થાને છે. રેમન્ડ લિમિટેડ (ઉપર મુજબ) માં સર્વોચ્ચ અદાલત દ્વારા કરવામાં આવેલ નીચેનું અવલોકન આ મુદ્દાને સ્પષ્ટ કરે છે.

"બોર્ડ દ્વારા કરારની માંગના સ્તર સુધી પુરવઠો આપવામાં નિષ્ફળતાએ ગ્રાહકોને દર મહિને લઘુત્તમ ગેરંટીડ રકમ ચૂકવવાની જવાબદારીમાંથી મુક્ત કર્યા છે તેવી દલીલ કરવાનો વધુ પ્રયાસ, જાણે કે કરારની માંગ પુરવઠા માટે લઘુત્તમ ગેરંટી છે, તે માત્ર કાયદામાં અથવા પુરવઠાને સંચાલિત કરતા કરારની શરતોમાં કોઈ આધારનો અભાવ નથી પરંતુ તે કરારની શરતોથી સીધું વિપરીત છે જે કરારની માંગ અને લઘુત્તમ ગેરંટીના સંબંધમાં માત્ર કરારની માંગના ભાગ અથવા ટકાવારીના રૂપમાં વિવિધ શરતો બનાવે છે. ગ્રાહકને મહિના માટે લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારીમાંથી મુક્ત કરવાનો અને માત્ર ઉર્જાના વાસ્તવિક વપરાશ માટે બિલ આપવાનો અથવા ગ્રાહકને યુનિટમાં માપવામાં આવેલી વીજળીના વાસ્તવિક વપરાશ પર દરો ચૂકવવાની મંજૂરી આપવાનો પ્રશ્ન ત્યારે જ ઉભો થશે અને થઈ શકે છે અને તે માત્ર ત્યારે જ વિચારણા માટે લેવામાં આવ્યો છે જો બોર્ડ દ્વારા જ પુરવઠો ઉર્જાના લઘુત્તમ સ્તરથી ઓછો રહ્યો હોય, જેનો વપરાશ લઘુત્તમ ગેરંટીડ રકમ બનાવે છે. તે સુસ્થાપિત છે અને સ્થિતિ પર કોઈ વિવાદ હોઈ શકે નહીં કે જો માત્ર પુરવઠો વપરાશ માટે

ઉપલબ્ધ હોય પરંતુ ગ્રાહકે તેના પર લાદવામાં આવેલ લઘુત્તમ ચાર્જ ચૂકવવાની જવાબદારીની હદ સુધી ઉર્જાનો વપરાશ કર્યો ન હોય, તો કરારની કલમ ૨૩ હેઠળ કલ્પના કરવામાં આવેલ અત્યંત અપવાદરૂપ કિસ્સાઓ સિવાય અને તે પણ તેમાં રહેલી શરતો અને પ્રતિબંધોને આધીન લઘુત્તમ ગેરંટીડ ચાર્જની ચુકવણીમાંથી કોઈ છૂટકો નથી."

(પેરા-૧૬)

૮. ઉપરોક્ત ચર્ચાને ધ્યાનમાં લેતા, વાદગ્રસ્ત ચુકાદા અને ડિક્રીમાં દખલગીરી કરવા માટે કોઈ કારણ અસ્તિત્વમાં નથી. આ અપીલમાં કાયદાનો કોઈ પ્રશ્ન, ઘણો ઓછો મહત્વનો પ્રશ્ન ઉદભવે છે.

૯. પરિણામે વિજ્ઞાન જ થા એડિશનલ ડિસ્ટ્રિક્ટ જજ, ભરૂચ દ્વારા રેગ્યુલર સિવિલ અપીલ નંબર ૧૨૩/૨૦૦૫ માં પસાર કરવામાં આવેલ તારીખ ૧૯/૧૨/૨૦૧૨ ના ચુકાદા અને ડિક્રીને માન્ય રાખવામાં આવે છે.

૧૦. અપીલ ફગાવી દેવામાં આવે છે. નોટિસ રદ કરવામાં આવે છે. રજિસ્ટ્રી રેકૉર્ડ અને કાર્યવાહી પરત મોકલશે.

(એન. વી. અંજારીયા, ન્યાયમૂર્તિ)

This judgment has been translated using AI Tool – SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.